

Arrest

nr. 349 634 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2025 met refertenummer 129165.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 oktober 2023 leggen verzoeker en zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 11 maart 2024 brengt het parket van de procureur des Konings van West-Vlaanderen, afdeling Brugge, een ongunstig advies uit met betrekking tot de wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner.

1.3. Op 27 maart 2024 wordt de verklaring van wettelijke samenwoning van 24 oktober 2023 geregistreerd in het Rijksregister wegens het verstrijken van de maximale uitsteltermijn van vijf maanden.

1.4. Op 29 oktober 2024 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische geregistreerde partner.

1.5. Bij beslissing van 7 mei 2025 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“RECTO

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.10.2024 werd ingediend door:

*Naam: B.
Voornaam: M.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1988
Geboorteplaats: Bni Bou Ifrou
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.10.2024 gezinshereniging aan in functie van zijn geregistreerde partner H. T. N. E. (RR (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: “§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijft overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ...”

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- ontvangstbewijs van de verklaring tot wettelijke samenwoning dd. 24.10.2023 opgemaakt te Jabbeke*
- volledig uittreksel uit het Rijksregister dd. 14.10.2024*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een verklaring wettelijke samenwoning afsloten op 24.10.2023. Uit het administratieve dossier blijkt dat deze wettelijke samenwoning op 27.03.2024 – wegens het verstrijken van de maximale uitsteltermijn van 5 maanden – werd geregistreerd in het Rijksregister.

Echter, uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat het parket van de Procureur des Konings van West-Vlaanderen, afdeling Brugge dd. 11.03.2024 een negatief advies verleende met betrekking tot de wettelijke samenwoning. Dit negatieve advies baseert zich op verklaringen van beide partijen op 19.02.2024 tegenover de politiediensten, waarin zij aangaven dat zij niet langer de intentie hadden om samen te wonen. Wanneer betrokkenen zelf aangeven tegenover de politiediensten dat er geen intentie meer is tot wettelijke samenwoning, ondermijnt dit uiteraard het aangehaalde duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde partnerrelatie.

In het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 dd. 09.04.2024) werd hieromtrent reeds gemotiveerd (zie bijlage 20 dd. 08.10.2024). Er kan logischerwijze veronderstelt worden dat zowel betrokkenen als hun advocaat op de hoogte zijn van deze elementen van het dossier, en er kan dan ook vanuit gegaan worden dat ze in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging wel degelijk de nodige documenten voorleggen om deze elementen te weerleggen.

Indien de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon werkelijk een duurzaam en stabiel karakter heeft, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ze dit kunnen aantonen aan de hand van meer en meer overtuigende stukken. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar exact hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen, ... allemaal elementen die zouden toelaten een duidelijker beeld te scheppen van het aangehaalde duurzame en stabiele karakter van de partnerrelatie tussen beiden.

Alhoewel uit de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar net twee jaar kennen voorafgaand aan de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, blijkt uit het geheel van de gegevens dat het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde partnerrelatie onvoldoende werd aangetoond. Reeds in februari 2024 werd vastgesteld dat er geen sprake meer was van een minimale relatie tussen de partijen. De verklaringen die zij op 19.02.2024 aan de politie aflegden, suggereren dat de wettelijke samenwoning louter op papier werd behouden met als doel het verblijfsrecht van betrokkene te vrijwaren.

Een dergelijke handelwijze getuigt niet van het bestaan van een duurzame en stabiele partnerrelatie.

Er werden geen overtuigende bewijsstukken voorgelegd die het tegendeel aantonen, namelijk dat er wél sprake is van een duurzame en stabiele relatie, ondanks de afgelegde verklaringen. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om in het voordeel van betrokkene veronderstellingen te maken. Gezien de voorgeschiedenis en de eerdere weigering mag in redelijkheid worden verwacht dat betrokkene duidelijke, objectieve en volledige bewijsstukken voorlegt. Het geheel van de in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging voorgelegde documenten doet hier geen afbreuk aan.

Uit het administratief dossier blijkt niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden vóór de indiening van de huidige aanvraag tot gezinshereniging. Betrokkenen meldten zich eind oktober 2024 aan bij de bevoegde diensten van gemeente Jabbeke met het oog op de afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning. Echter, louter uit deze aanmelding blijkt geen effectieve samenwoning. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op datum van 09.04.2024 officieel werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon, naar aanleiding van de positieve woonstcontrole dd.

1 8 . 0 4 . 2 0 2 4 .

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met zijn partner, zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, waarin verwezen wordt naar artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, waarin verwezen wordt naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werden tevens documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van betrokkene voorgelegd. Er kan met deze gegevens echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015, arrest RvS nr. 235.265 dd. 28.06.2016 en arrest RvS nr. 236.022 dd. 06.10.2016).

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw

aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 20 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

*“- Schending van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980;
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

** * **

De bestreden beslissing verwijst naar de voorwaarden uit artikel 40ter Vw. en stelt het volgende:

“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een verklaring wettelijke samenwoning afsloten op 24.10.2023. Uit het administratieve dossier blijkt dat deze wettelijke samenwoning op 27.03.2024 – wegens het verstrijken van de maximale uitsteltermijn van 5 maanden – werd geregistreerd in het Rijksregister.

Echter, uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat het parket van de Procureur des Konings van West-Vlaanderen, afdeling Brugge dd. 11.03.2024 een negatief advies verleende met betrekking tot de wettelijke samenwoning. Dit negatieve advies baseert zich op verklaringen van beide partijen op 19.02.2024 tegenover de politiediensten, waarin zij aangaven dat zij niet langer de intentie hadden om samen te wonen. Wanneer betrokkenen zelf aangeven tegenover de politiediensten dat er geen intentie meer is tot wettelijke samenwoning, ondermijnt dit uiteraard het aangehaalde duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde partnerrelatie.

In het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 dd. 09.04.2024) werd hieromtrent reeds gemotiveerd (zie bijlage 20 dd. 08.10.2024). Er kan logischerwijze veronderstelt worden dat zowel betrokkenen als hun advocaat op de hoogte zijn van deze elementen van het dossier, en er kan dan ook vanuit gegaan worden dat ze in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging wel degelijk de nodige documenten voorleggen om deze elementen te weerleggen.

Indien de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon werkelijk een duurzaam en stabiel karakter heeft, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ze dit kunnen aantonen aan de hand van meer en meer overtuigende stukken. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar exact hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen, ... allemaal elementen die zouden toelaten een duidelijker beeld te scheppen van het aangehaalde duurzame en stabiele karakter van de partnerrelatie tussen beiden.

Alhoewel uit de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar net twee jaar kennen voorafgaand aan de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, blijkt uit het geheel van de gegevens dat het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde partnerrelatie onvoldoende werd aangetoond. Reeds in februari 2024 werd vastgesteld dat er geen sprake meer was van een minimale relatie tussen de partijen. De verklaringen die zij op 19.02.2024 aan de politie aflegden, suggereren dat de wettelijke samenwoning louter op papier werd behouden met als doel het verblijfsrecht van betrokkene te vrijwaren.

Een dergelijke handelswijze getuigt niet van het bestaan van een duurzame en stabiele partnerrelatie.

Er werden geen overtuigende bewijsstukken voorgelegd die het tegendeel aantonen, namelijk dat er wél sprake is van een duurzame en stabiele relatie, ondanks de afgelegde verklaringen. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om in het voordeel van betrokkene veronderstellingen te maken. Gezien de voorgeschiedenis en de eerdere weigering mag in redelijkheid worden verwacht dat betrokkene duidelijke, objectieve en volledige bewijsstukken voorlegt. Het geheel van de in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging voorgelegde documenten doet hier geen afbreuk aan.

Uit het administratief dossier blijkt niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden vóór de indiening van de huidige aanvraag tot gezinshereniging. Betrokkenen meldten zich eind oktober 2024 aan bij de bevoegde diensten van gemeente Jabbeke met het oog op de afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning.

Echter, louter uit deze aanmelding blijkt geen effectieve samenwoning. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op datum van 09.04.2024 officieel werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon, naar aanleiding van de positieve woonstcontrole dd. 18.04.2024."

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat de DVZ niet betwist dat verzoeker en zijn partner bij de aanvraag van de verblijfsmachtiging op basis van artikel 40ter Vw. één jaar wettelijk samenwoonden. Er wordt immers verwezen naar de verklaring van wettelijke samenwoning dd. 24.10.2023. De registratie van een wettelijke samenwoning heeft immers terugwerkende kracht tot op de dag van de verklaring tot wettelijke samenwoning. Ook dit wordt niet betwist door verweerder. Dit wordt ook bevestigd door het uittreksel uit het Rijksregister van verzoeker (stuk 2) – dat aan verweerder ter kennis werd gebracht – waarop vermeld staat dat verzoeker sinds 24.10.2023 wettelijk samenwonend is met zijn Belgische partner, mevrouw H. T..

Echter, tracht verweerder eigenhandig voorwaarden toe te voegen aan de wet. Verweerder vereist immers plotsklaps dat de "nodige documenten worden voorgelegd om deze elementen [waarmee verwezen wordt naar het negatief advies van het parket] te weerleggen" én dat documenten worden voorgelegd die een "duidelijker beeld [zouden] scheppen van het aangehaalde duurzame en stabiele karakter van de partnerrelatie tussen beiden" (sic?!).

De wettelijke bepalingen hierover zijn echter afdoende duidelijk, het komt verweerder niet toe om hier voorwaarden aan toe te voegen.

Artikel 40ter, §2 Vw. is echter duidelijk:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. (...);

2° beschikt over voldoende huisvesting (...)

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(...)

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a) bepaalt daarnaast uitdrukkelijk omtrent de vereisten voor het aantonen van het duurzaam stabiel karakter van de relatie:

“a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

Het bewijs van samenwonen gedurende één jaar voorafgaand aan de aanvraag wordt hoe dan ook geleverd door het uittreksel uit het Rijksregister waaruit blijkt dat betrokkenen sinds 24.10.2023 geregistreerd staan als wettelijk samenwonend (stuk 2).

Bovendien betwist verweerder ook niet dat verzoeker en zijn Belgische partner elkaar reeds 2 jaar kennen (voorafgaand aan de aanvraag).

Het hebben van regelmatig contact wordt afdoende geleverd door het bewijs van samenwonen aangezien zij elkaar letterlijk elke dag zien en samen lief en leed delen. Ook het bewijs van de tweede vereiste om het duurzaam en stabiel karakter van de liefdesrelatie aan te tonen is dus meer dan overduidelijk geleverd.

Wat verweerder blijkbaar wel betwist is de “effectieve samenwonen” die volgens verweerder zou moeten bewezen worden door verzoeker.

Het is echter onduidelijk wat verweerder nog meer verwacht van “duidelijke, objectieve en volledige bewijsstukken” er is immers een attest van wettelijke samenwoning, de wettelijke samenwoning blijkt uit het Rijksregister en betrokkenen wonen nog steeds samen op hetzelfde adres.

Daarnaast werd er, zoals gebruikelijk, een woonstcontrole verricht in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging, op 18.04.2024 en op 30.10.2024 (en dus twee keer ná het negatief advies van het parket dd. 13.03.2024). Het verslag hiervan werd op 07.05.2025 bezorgd aan verweerder door de gemeente JABBEKE en dit blijkbaar zelfs op vraag van de DVZ zelf (stuk 7a). Deze e-mail wordt immers rechtstreeks gericht aan de attaché, mevrouw V., die ook de bestreden beslissing heeft ondertekend, en er wordt verwezen naar telefonisch contact. Ook hieruit blijkt ontegensprekelijk de effectieve samenwonen van verzoeker met zijn Belgische partner. Op deze twee willekeurige momenten wordt verzoeker aangetroffen in de woning met al zijn persoonlijke spullen (stuk 7b en 7c). Er ligt aldus geen enkel bewijs voor dat ondersteunt dat verzoeker niet bij zijn Belgische partner zou inwonen sinds de verklaring tot wettelijke samenwonen op 23.10.2023.

Bovendien, indien het voor verweerder noodzakelijk was om nog bijkomende documenten voor te leggen (quod non), dan kan verwacht worden dat zij dit als zorgvuldige overheid opvragen bij verzoeker. Wat betreft de bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg heeft verweerder wél van deze mogelijkheid gebruik gemaakt (stuk 6). 1 De vraag stelt zich dan ook waarom verweerder hier dan niet meteen aan toevoegde dat

zij ook duidelijkere bewijsmiddelen nodig zouden hebben van de duurzame liefdesrelatie van verzoeker en zijn partner (hetgeen evenwel niet door de wet wordt vereist – zie supra).

Er kan niet anders dan te worden geconcludeerd dat verweerder eigenhandig voorwaarden toevoegt aan de wet, dit terwijl artikel 40ter juncto artikel 40bis Vw. afdoende duidelijk de voorwaarden voor het aantonen van het duurzaam en stabiel karakter van de liefdesrelatie betreft. Daarnaast handelt verweerder manifest onzorgvuldig door slechts een deel van de (volgens verweerder) vereiste documenten op te vragen bij brief aan verzoeker op 11.04.2025.

Waar verweerder vermeldt dat er een negatief advies werd verleend door het Openbaar Ministerie op 13.03.2024, doet dit niets af aan het feit dat de wettelijke samenwoning wel degelijk correct en rechtsgeldig is afgesloten tussen de twee partners en dat de voorwaarde van één jaar samenwonen voor het bewijzen van de duurzame liefdesrelatie voldaan is. Het is dan ook onzorgvuldig om zich enkel op dit negatief “advies” te baseren om te oordelen dat er geen effectieve samenwoning zou zijn (terwijl er bewijs van het tegendeel voorligt – stuk 2, 7b en 7c), zeker aangezien dit negatief advies manifest onzorgvuldig is en verwijst naar verklaringen die nooit werden afgelegd (zie infra).

De huidige effectieve en rechtsgeldig afgesloten wettelijke samenwoning, bewijst het tegendeel en is bindend. De DVZ kan een rechtsgeldig huwelijk of wettelijke samenwoning niet zomaar naast zich neerleggen louter op grond van een kaduuk advies van het Openbaar Ministerie.

Het attest van wettelijke samenwoning en uittreksel uit het Rijksregister (stuk 2) bewijst afdoende de samenwoning van betrokkenen. Bovendien wordt ook de effectieve samenwoning bewezen door de wooncontroles die meermaals werden uitgevoerd en die blijkbaar uitdrukkelijk werden opgevraagd door verweerder aan de gemeente Jabbeke (stuk 7a, 7b en 7c). Aan de voorwaarde van het hebben van een duurzame stabiele liefdesrelatie is aldus ontegensprekelijk voldaan.

Doch er is meer,

Verweerder verwijst herhaaldelijk naar verklaringen die zouden zijn afgelegd door betrokkenen en die zouden aantonen dat er geen intentie (meer) zou zijn om wettelijk samen te wonen. Deze veronderstelling baseert verweerder op het negatief advies van het parket dd. 13.03.2024 waarin het volgende te lezen is: “Blijkens Navolgend Proces-Verbaal nr. 1011/2024 van PZ Kouter en zoals meegedeeld aan mijn Ambt op 19.02.2024 hebben betrokkenen niet langer de intentie om wettelijk samen te wonen” (stuk 3).

Dit is voldoende voor verweerder om verzoeker te beschuldigen van fraude door te stellen dat “de wettelijke samenwoning louter op papier werd behouden met als doel het verblijfsrecht van betrokkene te vrijwaren” (stuk 1). Er mag verwacht worden dat zulke verregaande beschuldigingen op zijn minst daadkrachtig worden gemotiveerd en bewezen.

In dit advies wordt echter nergens verwezen naar vermeende verklaringen die verzoeker en zijn partner zouden hebben afgelegd. Deze verklaringen werden immers nooit afgelegd. Van waar verweerder dus opeens komt met het vermoeden dat er verklaringen in die zin werden afgelegd door betrokkenen is een raadsel. Er is in die zin immers ook niets terug te vinden in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het enige wat correct kan worden afgeleid uit het advies van het parket is dat er een Navolgend PV nr. 1011/2024 werd opgesteld door de PZ Kouter waaruit een intentie van verzoeker en zijn partner zou blijken, niét dat dit PV ook verklaringen van betrokkenen omvat.

Er kan dan ook minstens van een zorgvuldig bestuur verwacht worden dat men dit Navolgend PV waarvan sprake opvraagt bij het parket, aangezien de integrale weigeringsbeslissing wordt gebaseerd op “verklaringen van betrokkenen” die zouden blijken uit het Navolgend PV nr. 1011/2024.

De DVZ verwacht dus herhaaldelijk van betrokkenen dat “duidelijke, objectieve en volledig bewijzen” worden voorgelegd door betrokkenen en zelfs dat betrokkenen proactief de vorige weigeringsbeslissing trachten te weerleggen door omstandig hun liefdesrelatie uit de doeken te doen. Dit alles om hun “verklaringen waarbij zij stellen niet meer te willen samenwonen” (die nooit werden afgelegd) te kunnen weerleggen. Voor zichzelf legt de DVZ de lat qua “objectieve en volledige bewijzen” duidelijk zo laag mogelijk...

Dit terwijl de DVZ toegang heeft, of minstens ontegensprekelijk toegang kan verkrijgen, tot het Navolgend PV nr. 1011/2024 door dit op te vragen bij de gemeente JABBEKE of het parket, waaruit blijkt dat er helemaal geen verklaringen zijn afgelegd door betrokkenen. De DVZ doet echter niet eens de moeite om dit PV op te vragen en te raadplegen.

Deze wijze van handelen door de DVZ waarbij torenhoge eisen – die bovendien niet worden bijgetreden door de wet (artikel 40ter Vw.) – worden gesteld aan verzoeker om toch maar te bewijzen dat hij een oprechte liefdesrelatie onderhoudt, maar door de DVZ zelf niet eens de minste mate van onderzoek wordt verricht, is manifest onzorgvuldig.

Zéker aangezien dit PV helemaal geen verklaringen van verzoeker bevat, maar louter het PV is dat werd opgesteld door de wijkagent n.a.v. de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten t.a.v. verzoeker. De wijkagent verklaart het volgende:

“Op 07/02/2024 boden wij ons aan op het adres van B. M. en belden wij aan.

De voordeur werd geopend door zijn partner H. T. en wij werden uitgenodigd in de woning.

B. kwam juist thuis van boodschappen doen en wij deelden beiden de reden van onze komst mee.

B. begrijpt al wat Nederlands maar wij gaven hem de nodige uitleg in het Frans. H. reageerde onmiddellijk zeer emotioneel en barste in tranen uit. Zij was in de veronderstelling dat alle documenten van B. in orde waren.

B. was uiterlijk kalm en probeerde H. te kalmeren. H. belde in ons bijzijn het kantoor van haar raadsman en deelde hen de reden van ons bezoek mee. Men deelde haar mee dat B. het bevel moest ondertekenen dat zij zijn exemplaar aan hen moest overmaken zodat de raadsman dit kon bekijken.

(...)

Naar aanleiding van de vraag tot het verhoren van beide partijen inzake een mogelijke schijnrelatie nam H. D. op 19/02/2024 telefonisch contact op met Mevr. N. P. en gaf zij instructies om deze opdracht niet meer uit te voeren gelet op de betekening aan B. van het bevel om het grondgebied te verlaten en het feit dat er geen onmiddellijke intenties zijn om te huwen.” (stuk 4)

Er werden bij verzoeker en zijn partner dus nooit verklaringen afgenomen!

Dit PV is niet aanwezig in het administratief dossier van verweerder. Uit de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat hier geen onderzoek naar gedaan wordt, gezien de manifeste onwaarheden die over de zogenaamde “verklaringen” van verzoeker en zijn partner worden weerhouden door verweerder (stuk 1).

Het enige wat kan worden afgeleid uit dit Navolgend PV is dat de wijkagent (en dus niet betrokkenen) verklaart dat het verhoor van betrokkenen niet meer hoeft plaats te vinden, omdat verzoeker het grondgebied toch dient te verlaten, zij maakte hierbij de toevoeging dat ze dacht dat er geen onmiddellijke intenties om te huwen zouden zijn, omdat verzoeker toch het land dient te verlaten. Dit verklaarde de wijkagente ook nog eens aan mevrouw H. ter verduidelijking van dit PV (stuk 5).

Bovendien hebben verzoeker en zijn partner niet de intentie om te huwen wél om wettelijk samen te wonen.

Uit dit PV blijkt dus niets omtrent de intenties van betrokkenen, laat staan dat dit een weerslag van hun verklaringen zou zijn! Dit is énkél en alleen een verklaring van de wijkagent die uit haar perspectief de zaken weergeeft. Bovendien heeft zij het over “huwen”. Verzoeker en zijn partner deden nooit een aanvraag om te huwen en hebben hier dan ook geen intentie toe. Zij hebben sinds 23.10.2023 enkel de intentie om wettelijk samen te wonen, hetgeen zij sindsdien ook doen.

In tegendeel, uit dit PV blijkt net dat betrokkenen wél duurzaam samenwonen en een duurzame en oprechte liefdesrelatie onderhouden. Zij onderhouden tot op de dag van vandaag een duurzame liefdesrelatie en wonen sinds 23.10.2023 ononderbroken wettelijk samen: verzoeker doet boodschappen voor hun gezamenlijk huishouden, hij kalmeert zijn partner wanneer zij overstuur is... Dit blijkt wél uit het PV.

In het licht van bovenstaande, blijkt uitdrukkelijk dat verweerder zich enkel en alleen baseert op holle assumpties, zonder dat er sprake is van enige bewijzen ten aanzien van verzoekers, zonder dat zelfs de minste mate van ernstig onderzoek wordt gedaan om de assumpties omtrent de intenties van verzoeker en zijn partner te staven. Van een individueel onderzoek, zoals dat van een zorgvuldige overheid verwacht wordt is allerminst sprake. Hierdoor baseert de DVZ zich op onjuiste gegevens, waardoor zij onjuist oordeelt en tot een kennelijk onredelijk besluit komt.

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur worden middels de bestreden beslissing ontegensprekelijk manifest geschonden.

De bestreden beslissing is manifest onzorgvuldig en schendt artikel 40ter Vw.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook ten stelligste op.”

3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter juncto artikel 40bis, van de wet van 15 december 1980, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat de verwerende partij de verblijfsweigering steunt op een negatief advies van het parket van 11 maart 2024, met betrekking tot de wettelijke samenwoning. Hierin wordt verwezen naar verklaringen die verzoeker en zijn partner op 19 februari 2024 tegenover de politie zouden hebben afgelegd over het ontbreken van een intentie tot samenwoning. Verzoeker stelt dat zij dergelijke verklaringen nooit aflegden en dat het navolgend proces-verbaal geen verklaringen bevat.

3.3. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a), van de wet van 15 december 1980 luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing steunt op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling steunt op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Voor elke administratieve beslissing moeten rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag bestaan.

De Raad stelt zijn beoordeling niet in de plaats van die van de administratieve overheid. Hij gaat enkel na of de overheid uitgaat van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeelt en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk besluit (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing weigert het verblijf omdat verzoeker het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie onvoldoende aantoont. Zij steunt daarbij in hoofdzaak op het negatief advies dat het parket van de procureur des Konings van West-Vlaanderen, afdeling Brugge, op 11 maart 2024 verleende over de wettelijke samenwoning. Dat advies steunt op verklaringen die verzoeker en zijn partner op 19 februari 2024 tegenover de politie zouden hebben afgelegd, namelijk dat zij niet langer de intentie hadden om samen te wonen. Die verklaringen ondermijnen volgens de verwerende partij het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, die louter op papier zou zijn behouden om het verblijfsrecht van verzoeker te vrijwaren. Ten slotte toont verzoeker volgens de verwerende partij niet aan dat hij en de referentiepersoon één jaar samenwoonden vóór de aanvraag, nu hij pas op 9 april 2024 op het adres van de referentiepersoon werd gedomicilieerd.

3.5. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a), van de wet van 15 december 1980 bepaalt drie manieren waarop het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie kan worden aangetoond. Deze wijzen gelden als alternatieven. Het volstaat dat verzoeker er één aantoont.

Het motief dat verzoeker niet bewijst één jaar onafgebroken te hebben samengewoond, betreft enkel de eerste wijze. Het kan op zich de weigering dan ook niet schragen, zolang een van de twee andere wijzen voorligt.

De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat verzoeker en de referentiepersoon elkaar net twee jaar kenden voorafgaand aan de aanvraag. Zij stelt daar onmiddellijk tegenover dat reeds in februari 2024 geen sprake meer was van een minimale relatie, onder verwijzing naar het advies van het parket, waarin wordt vermeld dat *“blijkens het navolgend proces-verbaal nr. [...] /2024 van PZ Kouter en zoals meegedeeld aan mijn Ambt op 19.02.2024”*, betrokkenen niet langer de intentie hebben om wettelijk samen te wonen. Het parket geeft zelf geen verklaringen van verzoeker of zijn partner weer, maar leidt die vaststelling af uit dat proces-verbaal.

Het proces-verbaal nr. [...] /2024 bevindt zich niet in het administratief dossier, maar werd bij het verzoekschrift gevoegd. Daaruit blijkt dat de politie zich op 7 februari 2024 aanbood op het adres om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. De partner opende de deur; verzoeker kwam kort nadien thuis van boodschappen. Over een verhoor van betrokkenen vermeldt het proces-verbaal:

“Naar aanleiding van de vraag tot het verhoren van beide partijen inzake een mogelijke schijnrelatie nam HINP D. op 19/02/2024 telefonisch contact op met Mevr. N. P. en gaf zij instructies om deze opdracht niet meer uit te voeren gelet op de betekening aan [verzoeker] van het bevel om het grondgebied te verlaten en het feit dat er geen onmiddellijke intenties zijn om te huwen.”

Uit deze passage blijkt dat het voorziene verhoor van verzoeker en zijn partner op 19 februari 2024 niet heeft plaatsgevonden. De opdracht tot verhoor werd geannuleerd. Het proces-verbaal bevat dan ook geen verklaringen van verzoeker of zijn partner. De passage levert evenmin een vaststelling van een schijnrelatie op. De verhooropdracht werd afgebroken omdat men ervan uitging dat verzoeker het grondgebied diende te verlaten na de betekening van het bevel.

De vermelding dat er *“geen onmiddellijke intenties zijn om te huwen”* is een gevolgtrekking die de politie uit dat veronderstelde vertrek afleidt. Zij gaat bovendien over een huwelijk, terwijl verzoeker en de referentiepersoon geen huwelijk maar een wettelijke samenwoning aangingen. De mededeling gaat ten slotte uit van de hoofdinspecteur, niet van de betrokkenen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een doorslaggevend gewicht hecht aan verklaringen van verzoeker en zijn partner die het proces-verbaal niet bevat. Het proces-verbaal toont integendeel aan dat het verhoor niet doorging en dat de betrokken passage geen oordeel over het oprechte karakter van de relatie inhoudt. Ook het parketadvies, dat uitdrukkelijk naar dit proces-verbaal verwijst, geeft geen concrete verklaringen van betrokkenen weer.

Nu de vermeende verklaringen van 19 februari 2024 het enige element vormen waarop de verwerende partij de vaststelling van een onechte relatie steunt, en dat element geen steun vindt in het stuk waarnaar het advies verwijst, mist het dragende motief van de bestreden beslissing een voldoende feitelijke grondslag.

3.5. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat zij zich mocht steunen op het parketadvies en op het daarin vermelde proces-verbaal, en dat het ontbreken van dat proces-verbaal in het administratief dossier de wettigheid niet aantast. De Raad merkt echter op dat het gebruik van het advies als zodanig niet ter discussie staat, maar de concrete feitelijke vaststelling die de verwerende partij eruit afleidt. Uit het proces-verbaal waarop het advies steunt, blijkt dat het verhoor niet plaatsvond en dat het geen verklaringen van betrokkenen bevat. Het advies kan die ontbrekende grondslag niet vervangen. Daarbij vroeg de verwerende partij wél bijkomende stukken op over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, maar niet over de partnerrelatie, terwijl net het stuk dat de volledige negatieve grondslag draagt, niet in het dossier zit. Een dergelijke selectieve handelwijze verdraagt zich niet met een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing.

De verwerende partij voert verder aan dat verzoeker geen onafgebroken samenwoning van één jaar aantoonde. Zoals hoger uiteengezet, betreft dat slechts een van de drie alternatieve wijzen om het duurzaam en stabiel karakter aan te tonen. Het kan de weigering op zich niet dragen. Daarbij blijkt de feitelijke samenwoning overigens uit het dossier zelf: de politie trof verzoeker bij de woning aan, en de gemeente voerde op 18 april 2024 en op 30 oktober 2024 — telkens na het parketadvies — positieve woonstcontroles uit.

De verwerende partij stelt nog dat die woonstcontroles werden uitgevoerd in de periode na een verblijfsaanvraag, zodat verzoeker wist dat hij zich op het adres diende te bevinden. Dat is een veronderstelling, die de concrete vaststellingen van de twee controles niet weerlegt. Zij komt bovendien niet voor in de bestreden beslissing zelf en kan de motivering niet alsnog onderbouwen.

De verwerende partij wijst ten slotte op de eerdere weigeringsbeslissing van 8 oktober 2024, waartegen verzoeker geen beroep instelde. Dat verzoeker die beslissing niet aanvocht, maakt de feitelijke premisse waarop zij steunde niet onaantastbaar in een latere beslissing. Elke beslissing moet zelfstandig op deugdelijke motieven steunen. De bestreden beslissing herneemt en hermotiveert de vaststelling over 19 februari 2024 zelf, zodat zij ook zelf aan de materiële motiveringsplicht moet voldoen.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 7 mei 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------	---

A.-M. DE WEERDT,	griffier.
------------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT